

Prvo poglavlje

Put prema partnerstvu počeo je bez mojega znanja, a to mi je postalo jasno tek s nanovo probuđenim interesom za meč Blanchard-Bleichert.

Vraćao sam se nakon duge smjene provedene uz radar na Bunker Hillu, vrebajući na prometne prekršitelje. Blok s mandatnim kaznama bio je pun, a mozak otupio od osam sati praćenja prometa na spoju Druge ulice i Beaudryja. Prolazeći kroz središnju sobu za sastanke pokraj skupine plavaca koji su čekali da čuju popodnevni bilten, skoro sam prečuo Johnnija Vogela kako govori: "Oni se nisu borili godinama, a Horall je zabranio privatne borbe, pa mislim da to nije to. Moj tata je dobar s Čifutom, i on kaže da bi probao s Joeom Louisom kad bi ovaj bio bijelac."

Tada me je Tom Joslin gurnuo laktom. "Govore o tebi, Bleichert."

Pogledao sam prema Vogelu koji je stajao nekoliko metara dalje i razgovarao s drugim policajcem. "Da čujem, Tommy."

Joslin se nasmiješio. "Znaš li Leeja Blancharda?"

“Zna li papa Isusa?”

“Ha! On radi u Središnjem na Tjeralicama.”

“Reci mi nešto što još ne znam.”

“Što kažeš na ovo? Blanchardov partner puni dvadeset godina staža. Nitko nije mislio da će otići u mirovinu, ali ipak je tako. Šef Tjeralica je okružni tužitelj krivičnog suda, Ellis Loew. On je Blanchardu sudio mjesto, a sad traži nekog bistrog da preuzme partnervovo mjesto. Priča se da se on topi na boksače, i da želi tebe. Vogelov stari je u Detektivskom odjelu. On je dobar s Loewom, i navija da njegov sin dobije posao. Mislim da nijedan od vas nije kvalificiran za taj posao. Ja, s druge strane...”

Drhtao sam, ali sam uspio ispaliti štos da pokažem Joslinu da mi nije stalo. “Imaš premale zube. Nisu dobri za ugrize u klinču. A u Tjeralicama si često u klinču.”

Ali bilo mi je stalo.

Te noći sjeo sam na stube ispred stana i gledao garažu u kojoj sam držao veliku boksačku vreću i krušku, album s isječcima iz novina, programe s mečeva i reklamne letke. Razmišljao sam o tome kako sam bio dobar ali ne i stvarno dobar, kako sam držao dijete umjesto da dobijem još pet kilograma i borim se u teškoj kategoriji, kako sam se protiv Meksikanaca koje je brdo *tortilla* diglo iz srednje kategorije borio u Eagle Rock Legion Hallu, gdje je moj stari odlazio na sastanke svog društva. Poluteška kategorija je bila ničija zemlja, i odmah sam shvatio da je kao stvorena za mene. Sa svojih osamdeset kilograma mogao sam cijelu noć plesati na prstima, s distance precizno udarati aperkatima u tijelo, i samo bi se buldožer mogao probiti porred mog lijevog direkta.

Ali u poluteškoj nije bilo buldožera jer bi svaki gladni borac blizu osamdeset kilograma trpao u sebe krumpire dok ne bi postao teškaš, makar time žrtvovao pola svoje brzine i veći dio udarca. Poluteška je bila sigurna. Poluteška je značila sigurnih pedeset dolara nagrade bez primljenih batina. Poluteška je značila pohvale Brave na Dyeru u *Timesu*, laskanje staroga i njegovih antisemitskih kompića i status velike zvjerke dok god se nisam micao s Glassell Parka i Lincoln Heightsa. Tako je išlo dok sam to mogao izdržati takav kakav jesam – bez iskušavanja svoje hrabrosti.

A tada je došao Ronnie Cordero.

On je bio Meksikanac iz El Montea, srednja kategorija, brz, s rušilačkom snagom u obje ruke i obranom poput rakova oklopa, visoka garda, laktova stisnutih sa strana da skrene udarce u tijelo. Sa samo devetnaest godina, imao je velike kosti za svoju težinu, s potencijalom da preraste još dvije kategorije i dospije u tešku, do velikog novca. Nanizao je četrnaest uzastopnih nokauta u prvim rundama u dvorani Olympic, pomevši sve najbolje u srednjoj kategoriji u L.A.-u. Još u rastu i silno željan da podigne kvalitetu svojih protivnika, Cordero mi je poslao izazov preko sportskih stranica *Heralda*.

Znao sam da bi me pojeo živoga. Znao sam da bi poraz od žderača *tacoa* uništio moju lokalnu slavu. Isto tako sam znao da bi me bijeg od borbe uništio, ali borba bi me ubila. Počeo sam tražiti mjesto za bijeg. Vojska, mornarica i marinci su izgledali kao dobra ideja, a tada je bombardiran Pearl Harbor i postali su sjajna ideja. Onda je starog udarila kap, izgubio je posao i mirovinu i počeo cuclati dječju hranu na slamku. Zbog toga sam dobio odgodu služenja vojske i priključio se policiji Los Angelesa.

Shvatio sam kamo me misli vode. Agenti FBI-a su me ispitivali smatram li se Nijemcem ili Amerikancem, i da li bih im bio spreman pomoći i dokazati svoje domoljublje. Borio sam se s onim što slijedi koncentrirajući se na gazdaričina mačka koji se šuljao po krovu garaže vrebajući pticu. Kad je skočio za njom, priznao sam sebi koliko sam priželjkivao da trač Johnnija Vogela bude točan.

Raditi u Tjeralicama značilo je biti lokalni junak kao policajac. Tjeralice su značile rad u civilu bez odijela i kravate, avanture i plaćenu kilometražu za upotrebu osobnog automobila. Tjeralice su značile hvatanje pravih kriminalaca, a ne privođenje pijanaca i egzibicionista pred Ponoćnom misijom. Tjeralice su značile rad u Okružnom tužilaštvu s jednom nogom u Detektivskom odjelu, i kasne večere s gradonačelnikom Bowronom kad bi bio pretjerano srdačan i zaželio slušati ratne priče.

Razmišljanje o tome počelo me boljeti. Otišao sam u garažu i udarao po krušci dok mi se ruke nisu zgrčile.

Tijekom sljedećih nekoliko tjedana radio sam u autopatroli na sjevernom rubu područja policijske postaje. Uvodio sam u posao brbljavog novaka po imenu Sidwell, klinca koji se upravo vratio nakon

trogodišnje smjene u vojnoj policiji oko Panamskog kanala. Držao se svake moje riječi upornošću minijaturnih pasa, i bio je tako očaran civilnim policijskim poslom da se znao motati oko postaje i nakon završetka naše smjene, zezati se sa zatvorskim čuvarima, pucati ručnicima kao bičem prema slikama traženih osoba u garderobi, uglavnom predstavljati napast dok mu netko ne bi rekao da ode kući.

On nije bio nimalo taktičan, i razgovarao bi s bilo kim o bilo čemu. Ja sam bio jedna od njegovih omiljenih tema, a on mi je prenosio sve tračeve iz postaje.

Većinu glasina sam odbacio: zapovjednik Horall namjerava osnovati boksački tim iz svih odjela i ponudit će mi rad u Tjeralicama kako bi osigurao moj pristanak uz Blanchardov; Ellis Loew, koji napreduje na krivičnom sudu, navodno je zaradio hrpu love kladeći se na mene prije rata, i sada mi nudi zakasnjelu nagradu; Horall je povukao svoju zabranu privatnih borbi, a veze je povukao neki visoki glavešina koji me želi održati zadovoljnim kako bi napunio džepove kladeći se na mene. Te su priče zvučale nategnuto, iako sam znao da je boks bio u pozadini mog statusa favorita. Ono što sam vjerovao je da se izbor za mjesto u Tjeralicama suzio na Johnnya Vogela i mene.

Vogel je imao oca u Središnjem Detektivskom odjelu; ja sam imao napuhanih 36–0–0 u ničija-zemlja kategoriji prije pet godina. Znajući da je jedini način da pobijedim rodbinske veze taj da dođem na pravu kilažu, udarao sam vreće, preskakao obroke i uže dok opet nisam postao siguran poluteškaš. A tada sam čekao.